

Sygn. akt I C 2061/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: st.sekr.sąd. Agnieszka Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. J. (1)**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w W.**

o ustalenie i zadośćuczynienie

I. uchyla w całości wyrok zaoczny wydany w dniu 07 marca 2016 r. przez Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie I C 2061/15 i powództwo oddala;

II. nie obciąża powódki L. J. (1) kosztami procesu należnymi pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w W..

Sygn. akt I C 2061/15

UZASADNIENIE

Powódka L. J. (1) wniosła w dniu 24 września 2015 r. pozew przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej w W.** o ustalenie, czy pozwana zasadnie nałożyła na powódkę obowiązek zapłaty kwoty 1.645,00 zł w związku z rozwiązaniem umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 25 maja 2015 r..

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż po zawarciu umowy z pozwanym otrzymywała wyższe faktury za zużycie energii elektrycznej, pomimo zapewnień, iż zaoszczędzi 40 % dotychczasowych kosztów. Wobec tego pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r. powódka złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ze skutkiem natychmiastowym wskazując, że jej decyzja o zawarciu umowy była nieprzemysłana. Pozwany poinformował powódkę, iż umowa ulegnie rozwiązaniu z dniem 30 września 2015 r. i obciążył ją obowiązkiem zapłaty kary umownej w wysokości 1.610 złotych z tytułu rozwiązania umowy przed terminem, na jaki umowa była zawarta. Powódka odmówiła zapłaty kary umownej.

W piśmie procesowym z dnia 1 grudnia 2015 r. precyzując żądanie pozwu powódka wskazała, iż domaga się umorzenia niesłusznie naliczonej kwoty 1.649 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz zasądzenia zadośćuczynienia za przeżyty stres w wysokości 500,00 zł (k. 33-35).

W dniu 7 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Słupsku wydał wyrok zaoczny, którym ustalił, iż powódka nie jest zobowiązana do zapłaty pozwanemu kwoty 1.649,00 zł tytułem odszkodowania wynikającego z zawarcia umowy przez strony procesu umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 25 maja 2015 r. oddalając powództwo w pozostałym zakresie (k. 52).

Od powyższego wyroku **pozwany (...) Spółka Akcyjna w W.** wniósł sprzeciw zaskarżając wyrok w całości i domagając się jego uchylecia i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż strony w dniu 25 maja 2015 r. zawarły umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...). Przed zawarciem umowy powódka otrzymała pisemną informację – dokument zatytułowany „Podstawowe informacje dotyczące umowy sprzedaży energii elektrycznej (...) S.A.”, który w pkt 6 wskazuje, jaka cena energii elektrycznej (brutto) będzie obowiązywała klienta w poszczególnych latach realizacji kontraktu, nadto w pkt 8 wyjaśniono zasady rozliczeń. Tożsame postanowienia są zawarte w ogólnych warunkach umowy. Powódka przed zawarciem umowy zapoznała się z dokumentem „Podstawowe informacje dotyczące umowy sprzedaży energii elektrycznej (...) S.A.”, znała więc zarówno cenę jak i zasady rozliczeń. Ponadto pozwany wskazał, iż zgodnie z § 6 ust. 3 Ogólnych Warunków Umowy powódka jest zobowiązana do zapłaty kary umownej z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy. Ponadto odnosząc się do twierdzeń, iż powódka rozwiązała umowę ponieważ otrzymywała wyższe rachunki niż u dotychczasowego sprzedawcy, pozwany wskazał, iż jednostkowa cena energii elektrycznej obowiązująca powódkę u dotychczasowego sprzedawcy wynosiła 0,2574 zł/kWh netto w 2015 r., a u pozwanej 0,239 zł/kWh netto, natomiast ostateczna wysokość zobowiązania zależy od faktycznego zużycia energii elektrycznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. J. (1) łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej zawarta z (...) Spółką Akcyjną w G..

Bezsporne.

Dnia 25 maja 2015 r. L. J. (1) zawarła z (...) Spółką Akcyjną w W. jako sprzedawcą umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...) rezygnując z usług (...) Spółki Akcyjnej w G.. Przedmiotem umowy była sprzedaż energii elektrycznej na potrzeby własne klienta. Umowa regulowała wyłącznie warunki sprzedaży energii elektrycznej i nie zastępowała umowy o świadczenie usług dystrybucji.

Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy, wybrano ofertę (...), w której cena za kWh netto w 2015 r. wynosiła 0,239 zł. Umowa została zawarta na czas określony 48 miesięcy od dnia rozpoczęcia sprzedaży (§ 2 ust. 2).

L. J. (1) zadeklarowała zużycie energii elektrycznej w ilości 55 kWh rocznie przy mocy umownej 2,10 kW (§ 2 ust. 3).

Ogólne Warunki Umowy stanowiły integralną część umowy, a L. J. (1) oświadczyła, iż otrzymała ten dokument przed zawarciem umowy i zapoznała się z jego treścią (§ 2 ust. 5).

Zgodnie z § 2 ust. 2 lit. g) OWU Klient zobowiązuje się do niewypowiedzenia umowy ze sprzedawcą od dnia podpisania umowy do końca okresu wskazanego w § 2 ust. 2 umowy.

Stosownie do treści § 6 ust. 3 lit. a) Ogólnych Warunków Umowy w przypadku wypowiedzenia przez Klienta Umowy przed terminem wskazanym w § 2 ust. 2 Umowy klient zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Sprzedawcy opłaty jednorazowej, której wysokość oblicza się przez pomnożenie kwoty 35 złotych przez liczbę pełnych miesięcy pozostałych do zakończenia okresu obowiązywania umowy wskazanego w § 2 ust. 2 umowy. Opłata jednorazowa będzie płatna w terminie 14 dni od dnia wystawienia noty obciążeniowej.

Dowód: umowa sprzedaży energii elektrycznej nr (...) – k. 14, 79, lista (...) k. 13, pełnomocnictwo – k. 15, 80, OWU k. 81-90.

(...) Spółka Akcyjna w W. w dniu 17 sierpnia 2015 r. wystawiła L. J. (1) następujące faktury VAT o charakterze prognozowym:

1) nr (...)/1S/2015 na kwotę 22,32 zł brutto za okres rozliczeniowy od 01.08.2015 r. do 30.09.2015 r.;

2) nr (...)/2S/2015 na kwotę 22,62 zł brutto za okres rozliczeniowy od 01.10.2015 r. do 30.11.2015 r.;

3) nr (...)/3S/2016 na kwotę 23,11 zł brutto za okres rozliczeniowy od 01.12.2015 r. do 31.01.2016 r.;

Dowód: faktury VAT – k. 223-228.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r. L. J. (1) zwróciła się do (...) S.A. z prośbą o rozwiązanie zawartej umowy sprzedaży energii elektrycznej w trybie natychmiastowym. W treści pisma wskazała, że decyzję o zmianie operatora i o zawarciu umowy z pozwanym podjęła w sposób nieprzemyślany i pod naciskiem przedstawiciela (...) S.A. w W.. (...) S.A. otrzymała pismo powódki w dniu 27 sierpnia 2015 r.

Dowód: pismo z dnia 21.08.2015 r. – k. 8.

(...) S.A. w W. pismem z dnia 28 sierpnia 2015 r. poinformowała L. J. (1), iż rozwiązanie umowy nastąpi z dniem 30 września 2015 r. oraz że – zgodnie z warunkami umowy – w przypadku rozwiązania umowy przed terminem na jaki umowa została zawarta, (...) S.A. należy się odszkodowanie, którego wysokość wynosi 1.645,00 zł. Pismem z dnia 3 września 2015 r. L. J. (1) odmówiła zapłaty odszkodowania w wysokości 1.645 zł. (...) S.A. pismem z dnia 14 września 2015 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, wskazując że powódka jest zobowiązana do zapłaty kwoty 1.610,00 zł tytułem odszkodowania.

Dowód: korespondencja stron – k. 6-11.

(...) S. A. w W. w dniu 14 września 2015 r. wystawiła L. J. (1) notę obciążeniową Nr NO/GR/789 na kwotę 1.610 zł z tytułu rozwiązania umowy przed terminem płatną w terminie 14 dni.

Dowód: Nota obciążeniowa nr NO/GR/789 – k. 9v.,10v.,11v.

W dniu 21 września 2015 r. L. J. (1) zawarła z (...) S.A. w G. umowę nr (...), której przedmiotem było świadczenie usługi kompleksowej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz dystrybucji energii elektrycznej.

Dowód: umowa nr (...) – k. 5.

(...) Spółka Akcyjna w W. w dniu 15 lutego 2016 r. wystawiła L. J. (1) fakturę VAT nr (...) na kwotę 19,98 zł brutto tytułem rozliczenia za okres od 01.08.2015 r. do 30.09.2015 r.

Dowód: faktura VAT – k. 229-230.

(...) S.A. w dniu 06.03.2017 r. wystąpiła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko L. J. (1) z powództwem o zapłatę kwoty 1.797,64 zł. Po przekazaniu sprawy, tut. Sąd postanowieniem z dnia 22.11.2017 r. umorzył postępowanie w sprawie wobec niezuzupełnienia przez powoda braków formalnych pozwu.

Fakt znany sądowi urzędowo, nadto postanowienie z dnia 22.11.2017 r. – k. 295v.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów, którym dał wiarę w pełni wobec niekwestionowania ich przez strony i braku podstaw do zakwestionowania ich prawdziwości przez Sąd z urzędu.

Zeznania przesłuchanego świadka A. D. (e – protokół z dnia 18.09.2017 r. – k. 213-214) niewiele wniosły do sprawy.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki (e – protokół z dnia 18.09.2017 r. – k. 215), albowiem korespondują one z materiałem dowodowym w postaci dokumentów.

Sąd zważył co następuje:

Wyrok zaoczny wydany przez tut. Sąd w dniu 07 marca 2016 r. podlegał uchyleniu, a powództwo oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie powódka L. J. (2) wystąpiła o ustalenie, że nie jest zobowiązana do zapłaty pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.649,00 zł tytułem odszkodowania wynikającego z przedterminowego rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej oraz o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 500 zł.

Stosownie do treści art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, tylko wtedy, gdy ma w tym interes prawny.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w motywach wyroku z dnia 19 listopada 1996 r., II CZP 115/96 (OSNC 1997/4/35), interes prawny stanowi merytoryczną przesłankę powództwa o ustalenie, która decyduje o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, że wymieniony w powództwie stosunek prawny lub prawo istnieje. Stanowi zatem przesłankę dopuszczalności powództwa. Stanowisko, według którego dopuszczalność powództwa o ustalenie zależy od interesu prawnego, istniejącego w chwili wyrokowania, jest w judykaturze utrwalone (por. orzeczn. Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1968 r., III CZP 102/68 - OSNCP 1969/5/89, z dnia 19 listopada 1996 r., III CZP 115/96, OSNC 1997/4/39).

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, interes prawny w rozumieniu art. 189 kpc stanowi kategorię obiektywną. Jest to zatem rzeczywiście istniejąca, a nie tylko hipotetycznie (czyli w subiektywnym odczuciu strony) potrzeba prawna uzyskania orzeczenia odpowiedniej treści, występująca wówczas, kiedy powstaje sytuacja faktyczna naruszenia albo zagrożenia określonej sfery prawnej. Interes prawny wystąpi wtedy, gdy sam skutek, jaki wywołało uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu sporu w przyszłości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2001 r., sygn. akt I KKN 425/00).

Brak interesu prawnego w rozumieniu ww. przepisu ma miejsce wówczas, gdy stan niepewności prawnej może być usunięty w drodze dalej idącego powództwa o świadczenie bądź w drodze podjęcia obrony w toku już wytoczonej przez pozwanego w procesie o ustalenie odrębnej sprawy o świadczenie (komentarz do art. 189 Kodeksu Postępowania Cywilnego, Małgorzata Manowska, LEX).

Interes prawny w rozumieniu art. 189 kpc nie zachodzi wówczas, gdy można w innej drodze, w procesie o zasądzenie, o świadczenie, czy też w drodze zarzutu osiągnąć w pełni ochronę swoich praw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 stycznia 2014 r., I ACa 866/13, LEX nr 1439313).

Powództwo o ustalenie musi zatem stanowić jedyny środek ochrony zagrożonej lub naruszonej sfery prawnej strony.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy uznać, że powódka ma interes prawny w ustaleniu, czy jest zobowiązana do zapłaty pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kary umownej. Do powódki skierowano notę obciążeniową na kwotę 1.610 zł tytułem kary umownej z powodu przedterminowego rozwiązania umowy, nadto na moment wyrokowania w niniejszej sprawie nie toczyło się postępowanie z powództwa (...) S.A. o zapłatę należności z tego tytułu, w którym to postępowaniu powódka mogłaby podnieść zarzuty dotyczące nałożenia tejże kary.

Dalej należy wskazać, że powódka w toku niniejszego postępowania podnosiła, iż podjęła decyzję o zmianie dostawcy energii elektrycznej i zawarciu umowy z pozwanym pod wpływem zapewnień przedstawiciela pozwanego o płynących z tego korzyściach finansowych. Wobec faktu, iż rachunki od nowego dostawcy energii nie satysfakcjonowały powódki (miały być niższe, a nie były) – zdecydowała się wypowiedzieć umowę.

Stosownie do treści art. 84 § 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Zgodnie z § 2 tego przepisu można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby

składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i ocenił sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

Z powyższego przepisu wynika, iż ustawodawca przewidział dwie przesłanki, których łączne spełnienie jest konieczne do skorzystania z możliwości skutecznego uchylenia się od oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, mianowicie błąd musi dotyczyć treści czynności prawnej i musi być błędem istotnym.

Błąd odnosi się - nie wyłączając sfery motywacyjnej - do treści czynności prawnej, gdy jest z nią ściśle powiązany, to znaczy dotyczy któregośkolwiek chociażby elementu składającego się na jej treść, a nie wyłącznie tych, które jej treścią nie są objęte.

Odnosząc się do drugiej z przesłanek – istotności błędu – wskazać należy, iż walor istotności błędu musi być zobiektywizowany; subiektywny pogląd składającego oświadczenie nie wystarcza. Zobiektywizowany charakter błędu wynika z odwołania się do przypuszczenia, jak by się w tej sytuacji zachował człowiek oceniający sprawę rozsądnie i niedziałający pod wpływem błędu, tzn. czy złożyłby oświadczenie tej treści (zob. wyrok SN z 20 maja 2011 r., IV CSK 533/2010, LexisNexis nr (...), wyrok SN z 8 marca 2012 r., III CSK 221/2011, LexisNexis nr (...), OSNC-ZD 2013, nr C, poz. 55, z omówieniem J. P., M. K. i K. P., (...) 2012, nr 6, s. 101).

Błąd w znaczeniu wady oświadczenia woli, o jakiej mowa w dziale IV, jest trafnie przez niektórych autorów określany jako błąd postrzegania („błąd widzenia”), w odróżnieniu od błędu przewidywania i wnioskowania, które, należąc do sfery motywacyjnej podejmowanej czynności prawnej, tworzą pobudkę, pod wpływem której zostało wyrażone oświadczenie woli uznane następnie przez oświadczonego za „błąd”, gdy okazało się, że oświadczenie nie osiągnęło zamierzonego i przewidywanego celu. Należy tu na przykład błędne prognozowanie wyników działalności gospodarczej, wskutek którego nie osiągnięto zysków, na które liczone (tak słusznie wyrok SA w Katowicach z 17 sierpnia 1994 r., I ACr 312/94, LexisNexis nr (...), W.. 1995, nr 8, s. 41-43).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy i biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należało dojść do przekonania, że powódka nie działała pod wpływem błędu w rozumieniu art. 84 kc. Z dokumentów zaoferowanych przez powódkę i pozwanego, w szczególności umowy sprzedaży energii elektrycznej oraz ogólnych warunków umowy stanowiących jej integralną część, jednoznacznie wynika, jaka była wysokość stawki za kilowatogodzinę, na jaki okres umowa została zawarta, jak również jakie były konsekwencje rozwiązania umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta. Umowa, a także OWU zostały opatrzone podpisem powódki, wraz z oświadczeniem, iż OWU zostały jej doręczone przed zawarciem umowy.

Nie można uznać więc, iż powódka pozostawała w błędzie co do poszczególnych postanowień zawartej umowy. Okoliczność, iż zmiana dostawcy energii nie doprowadziła do spodziewanej obniżki rachunków nie może być uznana za podstawę do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu. Niespełnienie się oczekiwań osoby dokonującej czynności prawnej co do określonego rozwoju zdarzeń nie stanowi podstawy do uznania oświadczenia woli za wynik błędu prawnie doniosłego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 października 2000 r., III CKN 963/98, LexisNexis nr (...)).

Ponadto jednostkowa cena energii elektrycznej obowiązująca powódkę u dotychczasowego sprzedawcy wynosiła 0,2574 zł/kWh w 2015 r., natomiast jednostkowa cena energii elektrycznej u pozwanej w 2015 r. wynosiła 0,239 zł/kWh, co przesądza, iż cena oferowana przez pozwanego była rzeczywiście niższa. Okoliczność, iż faktury wystawiane przez pozwanego opiewały na kwoty nieco wyższe niż u dotychczasowego dostawcy, wynikała z faktu, iż były to faktury prognozowe, oparte na zadeklarowanym przez powódkę zużyciu energii elektrycznej. Do faktycznego rozliczenia doszło tylko raz – fakturą VAT nr (...) na kwotę 19,98 zł brutto wystawioną tytułem rozliczenia za okres od 01.08.2015 r. do 30.09.2015 r.

W myśl art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Dłużnik nie może bez zgody wierzyciela zwolnić się z zobowiązania przez zapłatę kary umownej (art. 483 § 2 k.c.). W razie

niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły (art. 484 § 1 k.c.) Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana (art. 484 § 2 k.c.).

Należy również odnotować, że zastrzeżenie kary umownej na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania nie zwalnia dłużnika z obowiązku jej zapłaty w razie wykazania, że wierzyciel nie poniósł szkody (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., wydana w sprawie III CZP 61/03, OSNC 2004/4/69).

Kara umowna przewidziana w art. 483 KC stanowi odszkodowanie umowne, jak i każde odszkodowanie przysługuje na zasadzie winy. Od odszkodowania sensu stricto kara umowna różni się tylko tym, że należy się bez względu na wysokość szkody (art. 484 § 1 kc); jeżeli chodzi natomiast o podstawy odpowiedzialności, ustawodawca nie wprowadził w tym zakresie zasad odrębnych. Zobowiązany do zapłaty kary umownej może więc bronić się zarzutem - podobnie jak każdy dłużnik zobowiązany do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania - że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 471 kc) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1968 r., II CR 419/67, LEX nr 6299).

W niniejszej sprawie zgodnie z § 2 ust. 2 lit. g) OWU powódka zobowiązała się do niewypowiadania umowy ze sprzedawcą od dnia podpisania umowy do końca okresu wskazanego w § 2 ust. 2 umowy.

Wysokość naliczonej przez pozwanego kary umownej wynika z § 6 ust. 3 lit. a) Ogólnych Warunków Umowy, zgodnie z którym w przypadku wypowiedzenia przez Klienta Umowy przed terminem wskazanym w § 2 ust. 2 Umowy klient zobowiązuje się do zapłaty na rzecz Sprzedawcy opłaty jednorazowej, której wysokość oblicza się przez pomnożenie kwoty 35 złotych przez liczbę pełnych miesięcy pozostałych do zakończenia okresu obowiązywania umowy wskazanego w § 2 ust. 2 umowy.

Powódka nie wykazała, że przedterminowe rozwiązanie umowy było przez nią niezawinione. Jednocześnie nie było podstaw do uznania, iż powódki nie wiązały postanowienia umowy oraz OWU. Postanowień OWU stosowanych przez pozwanego nie sposób uznać za niedozwolone. (...) S.A. jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą na rynku sprzedaży energii elektrycznej liczył na korzyści płynące z zawarcia umowy z powódką na określony czas i skutek rozwiązania tej umowy przed terminem ustalonym w umowie, tych korzyści został pozbawiony.

W tym stanie rzeczy powództwo oparte na przepisie art. 189 k.p.c. podlegało oddaleniu.

Nadto powódka domagała się zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 500,00 zł za stres, na który została narażona w związku ze skutkami rozwiązania umowy.

Wedle art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w powołanym przepisie ma na celu złagodzenie cierpień doznanych przez poszkodowanego w wyniku czynu niedozwolonego. Obejmuje ono cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia czy wyłączenia z normalnego życia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, przyznawaną jednorazowo (por. komentarz do art. 445 kc w: Komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga trzecia Zobowiązania tom 1 pod red. G. Bieńka Warszawa 2002, teza 13 i 14, str. 438).

Podstawą do żądania zasądzenia zadośćuczynienia mogą być również przepisy o naruszeniu dóbr osobistych tj. art. 24 § 1 k.c., zgodnie z którym ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Powódka poza lakonicznym wskazaniem, iż domaga się kwoty 500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za stres, nie wskazała podstawy swojego żądania. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynika, aby doszło do uszkodzenia ciała powódki czy trwałego rozstroju zdrowia wskutek czynu niedozwolonego czy też naruszenia dóbr osobistych powódki. Zaoferowany przez powódkę materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, iż powódka doznała na skutek działań pozwanej krzywdy oraz że zostały spełnione przesłanki do zapłaty zadośćuczynienia przez pozwanego.

Mając na względzie powyższe, żądanie zasądzenia zadośćuczynienia należało oddalić, jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążając nimi powódki.

Wskazany przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu; jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. orzeczenie SN z dnia 3 maja 1966 r., II PR 115/66, OSPiKA 1967, z. 1, poz. 8; wyrok SN z dnia 29 sierpnia 1973 r., I PR 188/73, OSNCP 1974, nr 3, poz. 59; postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366; postanowienie SN z dnia 4 lutego 2010 r., IV CZ 2/10, LEX nr 1353272; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2010 r., II CZ 22/10, LEX nr 1360228; postanowienie SN z dnia 21 lipca 2010 r., III CZ 21/10, LEX nr 1375418; postanowienie SN z dnia 19 sierpnia 2010 r., IV CZ 50/10, OSNC 2011, nr 3, poz. 34; postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2011 r., V CZ 23/11, LEX nr 864028; postanowienie SN z dnia 8 lipca 2011 r., IV CZ 23/11, LEX nr 897948; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2012 r., III CZ 79/11, LEX nr 1162695; postanowienie SN z dnia 15 marca 2012 r., I CZ 10/12, LEX nr 1168536; postanowienie SN z dnia 20 kwietnia 2012 r., III CZ 17/12, LEX nr 1164739; postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2013 r., I CZ 128/12, LEX nr 1293687).

Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Sama jednak sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia – na podstawie art. 102 – z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (por. postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11, LEX nr 1119554).

Omawiany przepis nie wymaga, aby strona wygrywająca postępowanie, na rzecz której nie zasądzono zwrotu kosztów procesu, postępowała niewłaściwie lub w sposób umożliwiający przypisanie jej winy (zob. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366).

Orzekając o kosztach procesu w niniejszej sprawie Sąd wziął pod uwagę charakter dochodzonego żądania, okoliczności sprawy, subiektywne przekonanie powódki o zasadności dochodzonego roszczenia, jak i trudną sytuację materialną powódki, będącą podstawą do zwolnienia jej od kosztów sądowych w całości na początkowym etapie postępowania (postanowienie z dnia 12.01.2015r. – k. 36).